

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/161/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7117211316
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7117211316.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Olgy Mičietovej v spore žalobcu Správcovské bytové družstvo IV Košice, so sídlom Košice, Levočská 3, IČO: 00 216 666, proti žalovanej Východoslovenskej vodárenskej spoločnosti, a.s., so sídlom Košice, Komenského 50, IČO: 36 570 460, zast. A. B. C. D. B. spoločnosť s ručením obmedzeným, so sídlom Košice, Rázusova 1, IČO: 36 588 725, o zaplatenie 32.696,56 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 19C/15/2017- 495 z 10.3.2022 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) zamietol žalobu a priznal žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodol takto o žalobe, ktorou sa pôvodní žalobcovia menovite v žalobe uvedení vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome súpisné číslo XXXX, XXXX, XXXX E. F. C. G. XX, XX, XX B. a Správcovské bytové družstvo IV Košice domáhali, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť im spoločne a nerozdielne sumu 32.696,56 € s 5,05 % úrokom z omeškania ročne odo dňa 30.5.2015 do zaplatenia a súčasne zaviazal žalovanú aby im nahradila trovy konania, eventuálne, aby zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť istinu 32.696,56 € spolu s uplatneným príslušenstvom len žalobcovi Správcovskému bytovému družstvu IV Košice.

3. Skutkovo bola žaloba odôvodnená tým, že žalovaná vlastníkom bytových a nebytových priestorov v bytovom dome C. G. XX, XX, XX B. dňa 31.3.2015 vyfakturovala vodné a stočné v úhrnnej výške 59.474,15 € (z toho vodné v žalovanej čiastke 32.696,56 €), ktorú prostredníctvom správcu uhradili dňa 21.4.2015 napriek tomu, že nárok žalovanej neuznávajú a faktúru reklamovali s tým, že reklamácia nemá odkladný účinok na splatnosť faktúry. Predmetom fakturácie a tiež reklamácie bol odber vody - únik studenej pitnej vody na Južnej triede 20 - 22 - 24, ktorý zaregistrovali už v 1. štvrtroku 2015 tým, že došlo k náhlemu poklesu tlaku vody v dome. Na základe toho správca začal zisťovať príčiny poklesu a lokalizovať prípadný únik tiež s pracovníkmi žalovanej a bolo zistené, že príčina poklesu tlaku spočíva

v úniku vody v odbočke potrubia - prípojke pre výmenníkovú stanicu, ktorá je umiestnená v bytovom dome a bola desiatky rokov mimo prevádzky a o existencii ktorej správca nemal vedomosť. Dohľadom v archívnych dokumentoch správca zistil, že výstavba tejto prípojky nebola súčasťou výstavby bytového domu, táto prípojka nie je majetkom vlastníkov bytov v bytovom dome, vlastníci bytov preto nemali povinnosť vykonávať jej údržbu a nemôžu byť zodpovední za jej technický stav. Aktuálny majiteľ prípojky, resp. jej majiteľ v minulosti im nie je známy. Žalobcovia majú za to, že za únik vody v prípojke, ktorá nie je majetkom vlastníkov, nenesú žiadnu zodpovednosť, a preto nie je správne, aby náklady spojené s únikom znášali v plnom rozsahu. Uviedli, že si svoj nárok uplatňujú titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť na strane žalovanej v uplatnenej čiastke, hoc uvedenou právnou kvalifikáciou súd nie je viazaný.

4. Uznesením sp. zn. 19c/15/2017-465 z 22.2.2021 súd prvej inštancie pripustil, aby z konania vystúpili žalobcovia - jednotlivé fyzické osoby vlastníaci byty a nebytové priestory na Južnej triede 20-24 v Košiciach a v konaní zostalo ako žaloba len Správcovské bytové družstvo IV Košice, so sídlom Levočská 3, Košice IČO: 00 216 666.

5. Vykonaným dokazovaním súd zistil, že žalobca ako odberateľ (do 22.7.2010 vystupujúci pod obchodným menom Stavebné bytové družstvo IV, Košice) uzavrel s právnym predchodcom žalovanej Východoslovenskými vodárňami a kanalizáciou, štátny podnik, Košice so sídlom Komenského 50 ako dodávateľom, dňa 4.12.1990 Hospodársku zmluvu č. 30/910 v znení jej dodatkov č. 1 – 5, ktorý bol zo dňa 14.4.1998, o dodávke vody z verejného vodovodu a odvádzaní odpadových vôd verejnou kanalizáciou pre odberné miesto C. G. XX, XX, XX pod pôvodným názvom ulice G. H. A. (I. H. G.). Podľa výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Košice I, oddiel Pšn, vložka č. 79/V spoločnosť Východoslovenské vodárne a kanalizácie, štátny podnik, Košice s účinnosťou odo dňa 30.4.2003 bola vymazaná z OR na základe zrušenia štátneho podniku bez likvidácie na základe rozhodnutia Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky č. 3171/2003-420/151 zo dňa 4.4.2003 v súlade s privatizačným projektom schváleným rozhodnutím Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku Slovenskej republiky č. 836 zo dňa 4.9.2002 podľa zákona č. 92/1991 Zb. v znení neskorších predpisov, pričom majetok, práva a záväzky i neznáme viažúce sa k majetku štátneho podniku tak, ako bolo vymedzené v privatizačnom projekte vedenom v evidencii MPSPNM Slovenskej republiky pod č. 2292 prebrali Východoslovenská vodárenská spoločnosť, a.s., so sídlom Komenského 50, 042 48 Košice a Podtatranská vodárenská spoločnosť, a.s., so sídlom Hraničná 662/17, 058 89 Poprad.

6. Dňa 31.5.2015 žalovaná vyfakturovala faktúrou č. 2010003227 za zúčtovacie obdobie od 20.12.2014 do 20.3.2015 za vodné sumu 29.290,29 €, za stočné 20.123,10 € a za povrchový odtok sumu 148,40 €, ktorá bola doručená žalobcovi ako správcovi bytov na C. G. XX, XX, XX I. B. dňa 7.4.2015. Fakturácia vodného a stočného na odbernom mieste č. XXXXXXXXXXXX - B., C. G. XX, 22, 24 v množstve 22.359 m³ bola žalovanou uskutočnená na základe odpočtu fakturačného meradla č. 100117248 dňa 20.3.2015, ktoré vykazovalo ku dňu odpočtu stav 46.043 m³. Vlastníci bytov a nebytových priestorov bytového domu na C. G. XX, XX, XX I. B. uhradili túto faktúru prostredníctvom žalobcu - správcu dňa 21.4.2015 aj napriek ich nesúhlasu s výškou fakturovanej sumy, ktorú reklamovali listom z 29.4.2015. Reklamáciu v prípade fakturácie vodného uplatnili z dôvodu, že v danom prípade išlo o únik vody spôsobený v dôsledku poruchy na odbočke vodovodnej prípojky, ktorá im neslúži a nie sú jej vlastními. Žalovaná listom z 29.5.2015 reklamáciu neuznala, uviedla, že vodomermom zistené množstvo dodanej vody je podkladom pre vyúčtovanie vodného a stočného a za použitie ako aj za technický stav vodovodnej prípojky a vnútorných rozvodov odobratej vody zodpovedá sám odberateľ. Upriamila pozornosť aj na dlhodobý únik vody, ktorý predstavoval viac ako 241 m³ za deň počas 87 dní (20.12.2014 - 16.3.2015), pričom nedošlo k spozorovaniu výveru vody či podmočenia terénu, a mal za to, že uniknutá voda z poruchy musela byť nutne odvedená do verejnej kanalizácie, ktorá je situovaná v blízkosti bytového domu.

7. Žalobca v konaní argumentoval súkromným znaleckým posudkom Technickej univerzity v Košiciach, Stavebnej fakulty, znaleckého ústavu zapísaného v odbore Stavebníctvo, č. 23 zo dňa 31.12.2018. Táto na základe podkladov, ktoré mala k dispozícii (projektovej dokumentácie z roku 1965, stavebného denníka za obdobie odo dňa 11.4.1967 do 16.4.1969) skonštatovala, že vo vodomernej šachte je osadený fakturačný vodomerm žalovanej (označený v posudku číslom 2), ktorý meria spotrebu studenej vody objektov C. G. XX, XX, XX a prietok do vetvy (označenej v posudku číslom 5), na ktorom sa nachádza aj sporný vodomerm s číslom 3014044 - 73 (označený v posudku číslom 4). V

spoločných priestoroch objektov Južná trieda 20, 22, 24 bola pôvodne hydrofórová stanica (zosilňovacia stanica tlaku vody), ktorá bola zrušená a demontovaná v 2. kvartáli 2015 (po zistení úniku) na základe rozhodnutia vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Prácu realizovala spoločnosť NOVÁK IMRICH, s.r.o.. Predmetná vetva (5) pokračovala zo spoločných priestorov objektov C. G. XX, XX, XX smerom k objektu odovzdávacej stanice tepla a bývalej provizórnej kotolni. V objekte odovzdávacej stanice tepla je ukončené potrubie (5) a je zaslepené (v posudku označené číslom 7). Znalecký ústav konštatoval, že v čase úniku vody fakturačný vodoměr (2) na vetve únik zachytil, aj napriek tomu, že vodoměr s číslom 3014044 - 73 (4) bol nefunkčný, ale vetva (5) bola pod trvalým tlakom vody. Znalecký ústav uviedol, že žalobca zrealizoval výmenu potrubia za plastové (vodovodnej prípojky odberateľa) a zaslepenie vetvy, odmontoval nefunkčný vodoměr (4) v 2. kvartáli 2015 spoločnosťou NOVÁK IMRICH s.r.o.. Vzhľadom k uvedeným opatreniam má v súčasnosti objekt odovzdávacej stanice tepla samostatnú prípojku vody so samostatným meračom všetko mimo posudzovanej prípojky (5). Znalecký ústav v závere znaleckého posudku ustálil, že príčinou úniku vody bola skutočnosť, že po odpojení objektu odovzdávacej stanice tepla (OST 701) a provizórnej kotolne, ostalo naďalej potrubie vybudované v roku 1968 napojené na vetvu (3 - vodovodná prípojka odberateľa, t.j. vlastníkov bytov a nebytových priestorov C. G. XX, XX, XX I. B.) a bolo trvale pod tlakom vody, aj keď nebolo využívané s poukazom na zodpovednosť vlastníka / správcu „príslušnej“ pokračujúcej prípojky. Podľa znaleckého posudku uniknutá voda vsiakla do zeme, neodtiekla do kanalizácie, a preto nie je možné účtovať položku stočné.

8. Súd vo veci aplikoval ust. § 24 ods. 2, § 28 ods. 1, 3, 5, 9, § 29 ods. 1, § 30 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách, § 488, § 489, § 491 ods. 1, § 498, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 9 ods. 7, 8 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a dospel k záveru, že žalovaná sa bezdôvodne na úkor žalobcu neobohatila, lebo vodu vlastníkom bytov a nebytových priestorov na Južnej triede 20-24 v Košiciach dodala tak, ako to vyplýva z faktúry, a preto týmto vznikla povinnosť ju uhradiť. Nebolo sporným, že vlastníci bytov a nebytových priestorov bytového domu Južná trieda 20, 22, 24 v Košiciach boli odberateľmi pitnej vody na základe hospodárskej zmluvy č. 30/910 zo dňa 4.12.1990 v znení jej dodatkov na odbornom mieste C. G. XX, XX, XX I. B. označenom č. XXXXXXXXXXXX v období, ktorého sa týka žalovanou vystavená faktúra č. 2010003227 z 31.3.2015, ani že k úniku vody v dôsledku poruchy na vodovodnej prípojke došlo v tomto období za fakturačným meradlom č. XXXXXXXXXXXX. Stotožnil sa s obranou žalovanej, že skutočnosť, že voda, ktorej cena bola ňou vyfakturovaná, hoci podľa žalobcu nebola reálne vlastníckymi „odobratá a spotrebovaná“, ale jej vtok bol zachytený na funkčnom meradle č. XXXXXXXXXXXX v dôsledku poruchy na vodovodnej prípojke, je právne irelevantný. Mal za to, že žalovaná správne poukázala na ust. § 28 ods. 5 zákona č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení účinnom ku dňu splatnosti faktúry, na základe ktorého právo na vodné vzniká už samotným vtokom vody do potrubia napojeného bezprostredne za meradlom, pričom dôvod prietoku resp. vtoku cez meradlo nie je právne relevantný. Poukázal v tejto súvislosti na to, že skutočnosť, že k úniku vody došlo za funkčným meradlom, bola priamo potvrdená aj žalobcom predloženým znaleckým posudkom č. 23 znaleckého ústavu Technickej univerzity v Košiciach, Stavebnej fakulty, zapísaným v odbore Stavebníctvo. Prisvedčil žalovanej, že pokiaľ znalecký ústav zakomponoval do znaleckého posudku technické správy, projektovú dokumentáciu z roku 1965, stavebný denník za obdobie odo dňa 11.4.1967 do 16.4.1969, ktoré mu predložil žalobca ako zadávateľ znaleckého posudku, mal žalobca v súlade so svojou povinnosťou správcu postupovať pri svojej činnosti s odbornou starostlivosťou, nakoľko ako bývalý vlastníč bytového domu pred prevodom jednotlivých bytov do vlastníctva svojich členov musel mať, prinajmenšom mohol mať, vedomosť o vybudovaní vetvy zosilňovacej stanice a kotolne stavby po roku 1968 a aj vedomosť o existencii nefunkčného vodomera č. XXXXXXXX - XX na tejto vetve, ktorá pokračovala zo spoločných priestorov objektov C. G. XX, XX, XX smerom k objektu odovzdávacej stanice tepla a bývalej provizórnej kotolni a bola pod stálym tlakom vody. Konštatoval, že žalovanej zo žiadneho právneho predpisu ani zo zmluvy nevyplývala povinnosť skúmať stav vodovodnej prípojky za meradlom, existenciu odbočiek, či vlastníctvo zariadení za funkčným meradlom, naopak táto povinnosť prislúcha jedine vlastníckovi vodovodnej prípojky, t.j. vlastníkom bytových a nebytových priestorov bytového domu na C. G. XX, XX, XX I. B., resp. správcovi, ktorý si nepreveroval technický stav prípojky, a až po zistení úniku vody realizoval opravu, výmenu potrubia za plastové, odpojenie a zaslepenie vetvy a odmontovanie nefunkčného vodomera spoločnosťou NOVÁK IMRICH s.r.o. v bližšie nešpecifikovanom druhom kvartáli 2015. Súd zamietol návrh žalobcu na výsluch svedkov J. K. L., C. M. a J. E. H. (tento už raz zamietol uznesením z 31.5.2019) z dôvodu nadbytočnosti a hospodárnosti konania, lebo mal za to, že všetky pre spor relevantné skutočnosti už boli preukázané iným spôsobom.

9. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 2 CSP a plne úspešnej žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

10. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods.1 písm. b/, e/, f/ a h/ CSP, t. j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere; že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd žalobe vyhovel, resp. vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolateľ mal za to, že súd nesprávne dospel k záveru, že na strane žalovanej nedošlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu. Vytkol súdu, že odmietol jeho návrh na doplnenie dokazovania. V tejto súvislosti poukázal na to, že žalobu podal 19.4.2017 a znalecký posudok bol vypracovaný až v priebehu konania dňa 31.12.2018, pričom až z tohto znaleckého posudku vyplynulo, že na odbočke pred rozvodmi v domoch a v nich umiestnených podružných vodomeroch, bol na začiatku odbočky umiestnený samostatný vodomer č. 3014044, ktorým začínala samostatná prípojka vedúca do OST 701- výmenníkovej stanice slúžiaca na dodávky tepla nielen do bytových domov ale aj iných objektov. Odvolateľ mal za to, že nepripustenie posudzovania a hodnotenia tejto v konaní zistenej, podstatnej skutočnosti, zakladá odvolací dôvod § 365 ods. 1 písmeno b/ CSP. Žalobca mal za to, že nikdy nebol vlastníkom odbočky vodovodnej prípojky začínajúcej vodomerom, ani vodomeru, ústiacej a slúžiacej na napájanie kotolne a výmenníkovej stanice umiestnenej ďaleko od bytového domu. Vodomer bol vo vlastníctve dodávateľa vody pre vlastníka a správcu výmenníkovej stanice, prípojka k nej musela vlastnícky patriť tiež. Žalovaná, resp. jej predchodca si neplnili svoju povinnosť a nestarali sa o svoj majetok - vodomer a teraz má snahu dať farchy na vlastníkov bytov. Súd konštatoval, že vodomer na vetve bol vybudovaný okolo roku 1968. Právny predchodca žalobcu Stavebné bytové družstvo IV Košice bolo založené až v roku 1972, čo preukazuje, že nebol investorom ani vlastníkom vetvy vodomeru OST č.701- výmenníkovej stanice, na ukončení predmetnej prípojky na začiatku, ktorej sa nachádzal až do času úniku vody vodomer z roku 1973. Podľa odvolateľa znaleckým posudkom bolo zistené, že táto výmenníková stanica bola predtým napájaná zo samostatnej prípojky od zisteného vodomeru na odbočke, a v ktorých miestach došlo k úniku vody, teda že to bolo na spornej odbočke do výmenníkovej stanice. Znalec však nezistil vlastnícky vzťah ani užívacie právo k vodomeru na odbočke. Žalobca navrhoval vykonať dokazovanie vyžiadaním z archívu a od TEHO s.r.o. Košice, komu platil jeho predchodca za dodávku vody do roku 1973 do výmenníkovej stanice, kto cenu fakturoval a na základe odpočtu z akého vodomeru. Rovnako žalobca navrhol vypočuť svedkov, ktorí by mohli potvrdiť podstatné skutočnosti, že miesto úniku vody zistili priamo pracovníci žalovanej. Uvedené dôkazy však súd prvej inštancie nepripustil, čo podľa odvolateľa zakladá vznik odvolacieho dôvodu § 365 ods. 1 písm. b/ a e/ CSP. Žalobca nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca mal mať vedomosť o vybudovaní vetvy zosilňovacej stanice a kotolne stavby a výmenníkovej stanice, pretože žalobca nikdy nebol vlastníkom ani správcou predmetnej vetvy, prípojky do OST 701, ani výmenníkovej stanice, teda podľa názoru žalobcu nikdy nemal povinnosť vykonávať údržbu na tejto prípojke. Poukazoval na ust. § 20 ods. 1 vyhlášky č. 154/1978 Zb. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách, podľa ktorej vodomer je v správe dodávateľa, ktorý vykonáva jeho osadenie (montáž), údržbu a môže ho kedykoľvek na svoj náklad vymeniť. Ak bol v zmysle vtedy platných právnych noriem vodomer v správe žalovanej, resp. jej predchodcu, nemohol ho do správy nadobudnúť žalobca. Odvolateľ mal za to, že keďže vodomer na odbočke nikdy nemal v správe ani ho nevlastnil, nesmel do neho zasahovať. Vytkol súdu prvej inštancie, že nesprávne posúdil vlastníctvo, resp. správu predmetného meradla a vodovodnej prípojky za ním, čo malo podľa odvolateľa podstatný vplyv na rozhodnutie vo veci. Žalobca trval na tom, že žalovaná mala ako dodávateľ vody povinnosť vykonávať údržbu predmetného vodomeru a v prípade úniku vody na tomto zariadení z dôvodov nesplnenia povinnosti prípojku bezpečne zaistiť, resp. demontovať je povinná niesť zodpovednosť za únik pretečenej vody za vodomer v jej správe na prípojke OST 701. Žalobca mal za to, že nemožno bez právneho titulu preniesť povinnosť na vlastníkov bytov, ktorí sú zároveň spotrebitelia - slabšia strana. Žalobca uviedol, že ide o špecifický prípad, ak za fakturačným vodomerom, cez ktorý vtokom do potrubia za vodomerom vzniká právo na vodné, ak za ním na odbočke je namontovaný ďalší vodomer pre iného samostatného odberateľa, cez ktorý voda pretekala, hoci nebol používaný ani zablokovaný. Nesúhlasil s názorom súdu, že spotrebiteľ je vždy povinný zaplatiť za dodanú vodu zistenú z faktúry, keďže v tomto prípade na odbočke je ďalší vodomer dodávateľa vyúsťujúci do vodovodnej prípojky

patriaceho inému subjektu, ktorý je priepustný. Namietal názor, že voda dodaná vždy zodpovedá vode odobratej a voda dodaná je voda, ktorá prešla cez vodomer už len tým, že prešla samotným vodomerom. Podporne poukazoval za ust. § 28 ods. 9 Zákona č. 442/2002 Z.z.. Súd sa podľa žalobcu nezaoberal ani argumentáciou pôvodných žalobcov, že by bolo v rozpore s dobrými mravmi ak by mali platiť za vodu, ktorú preukázateľne neodobrali a ku úniku, ktorej došlo preukázateľne bez ich zavinenia.

11. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje na vecne správny a navrhla ho potvrdiť. Mala za to, že samotný žalobca potvrdil, že sa o potrubie, na ktorom došlo k poruche, nestaral, pretože o ňom nemal vedomosť, resp. preto, že nemal takú povinnosť, avšak súd prvej inštancie správne poznamenal, že tieto tvrdenia sú právne bezvýznamné. Súhlasil so stanoviskom súdu, že žalobca je špecializovaným subjektom zaoberajúcim sa správou bytových domov, preto je jeho povinnosťou postupovať pri správe s odbornou starostlivosťou a vykonať opatrenia aby k úniku vody z vodomeru nedošlo. Správne preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že je vylúčené, aby na strane žalovanej došlo prijatím platby podľa faktúry č. 2010003227 z 31.3.2015 k bezdôvodnému obohateniu, pretože žalovanej voči žalobcovi právo na úhradu vodného v tejto výške riadne vzniklo. Pokiaľ žalobca tvrdí, že mu žalovaná spôsobila škodu, mal si podať samostatnú žalobu o náhradu škody a na svoje skutkové tvrdenia o naplnenie predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu označiť dôkazy. Pokiaľ tak neurobil, nepatrí mu dnes po tom, čo príslušná zmena žaloby nebola súdom pripustená, namietat, že súd sa týmito tvrdeniami nevysporiadal. K znaleckému posudku Technickej univerzity v Košiciach č. 23 zo dňa 31.12.2018 žalovaná uviedla, že jeho význam sa redukuje iba na to, že je z neho zrejmé, že k úniku vody malo dôjsť za fakturačným meradlom žalovanej. Navyše tak ako znalec, tak aj žalobca mohol technickú dokumentáciu vedenú za vodomerom získať, ak by s odbornou starostlivosťou vykonával správu domu. Z posudku vyplynulo, že na vedeniach za vodomerom sa nachádzal aj podružný vodomer s rokom výroby 1973, avšak podľa preverovania žalovanej, tento nebol jej vodomerom. Mala za to, že znalecký posudok neriešil odborné otázky, ktorých vyriešenie bolo potrebné pre rozhodnutie súdu. K žalobcom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/ CSP žalovaná uviedla, že súd rozhoduje o tom, ktoré navrhované dôkazy budú vykonané. Vykonanie dôkazov správou z TEHO s.r.o. Košice a výsluchom svedkov, bolo pre rozhodnutie vo veci bez významu, nakoľko už z iných dôkazov a aj zo samotného tvrdenia žalobcu vyplynulo, že k úniku vody došlo za fakturačným vodomerom a predmetom konanie je vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaná mala za to, že nebol naplnený ani odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/, keďže posúdenie vlastníctva potrubia, na ktorom došlo k poruche, je pre rozhodnutie o podanej žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia bez významu. Žalovaná argumentovala, že právo na vodné vzniká vtokom vody do potrubia napojeného bezprostredne za meradlom. Poukazovala na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/128/2016, podľa ktorého zákon nerozlišuje medzi vodou odobratou a dodanou. Pokiaľ vlastníkom bytov vznikla v dôsledku vody pre poruchu vodomeru škoda, môže to podľa názoru žalovanej, odôvodňovať uplatnenie si náhrady škody voči ich správcovi, nie vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovanej.

12. Žalobca reagoval podaním, v ktorom uviedol, že je pravdou, že žaloba bola podávaná z dôvodu vydania bezdôvodného obohatenia, avšak bolo to preto, že v čase podania žaloby žalobca nemal vedomosť a dôkazy, kde konkrétne došlo k úniku vody a z akého dôvodu. Uvedené bolo zistené až zo znaleckého posudku Technickej univerzity v Košiciach č. 23. Poprel, že by tvrdil, že sa o prípojku nestaral. Staral sa od fakturačného vodomeru až do bytov a nebytových priestorov, na ktorých porucha nevznikla. Zopakoval, že na odbočke pred rozvodmi v domoch a v nich umiestnených podružných vodomerov pre byty a nebytové priestory bol na začiatku umiestnený samostatný vodomer č. 3014044, ktorým začínala samostatná prípojka vedúca do OST 701- výmenníkovej stanice, slúžiaca na dodávky tepla, ktorú vlastnil a prevádzkoval iný samostatný subjekt (v súčasnosti TEHO s.r.o. Košice), ktorému patrila aj vodovodná prípojka od vodomeru na začiatku odbočky až do jej vyústenia v zariadení. Zopakoval, že vodomer je v správe dodávateľa a žalobca do neho nesmel zasahovať. K uvedenému sa žalovaná zámerne nevyjadřila. Skutkovou podstatou stále ostala rovnaká skutočnosť – nespotrebovanie a zapltenie vody, ktorá unikla, po zistení skutočnosti, že za prevádzku takého vodomeru, aj za jeho odstavenie, zablokovanie prietoku, zodpovedá dodávateľ vody z verejného vodovodu, teda žalovaná alebo jej predchodca, prichádza do úvahy aj zodpovednosť za škodu podľa § 420 OZ, preto sa žalobca domáhal alternatívneho právneho posúdenia uplatneného nároku, čo vyplynulo až z vykonaného znaleckého dokazovania. Žalobca trval na ním uplatnených odvolacích dôvodoch. Nesúhlasil s námietkami žalovanej vo vzťahu ku znaleckému posudku. Tento podľa žalobcu riešil odborné otázky. Žalobca netvrdil, že žalovaná mala ako vlastníka potrubia, kde došlo k poruche,

povinnosť sa o toto starať, ale mala, resp. jej predchodca, povinnosť starať sa o vodoměr na odbočke, prípojke do výmenníkovej stanice a to aj v prípade ukončenia odberu vody cez tento vodoměr. Žalobca trval na tom, že zákon rozlišuje medzi vodou dodanou a odobratou. Zopakoval, že k úniku vody došlo na odbočke po osadenom samostatnom vodomere, o prevádzku a údržbu ktorého sa mal povinnosť postarať výlučne dodávateľ vody- predchodca žalovanej a nie žalobca.

13. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie je nedôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 22.8.2023 o 10.05 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario.

14. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa v § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/ a h/ CSP.

15. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia jej procesných práv, priznaných jej v súdnom konaní za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom vo svojom materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol strane rozsudok doručený do vlastných rúk. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd nedostatočne odôvodní svoje rozhodnutie, t.j. že dôvody rozhodnutia nespĺňajú požiadavky kladené ustanovením § 220 ods. 2, 3 CSP. Naopak medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Pri tomto odvolacom dôvode musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces.

16. Naplnenie odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/ CSP predpokladá, že strana navrhla dôkaz, ktorý bol spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej a súd ho nevykonal. Je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy stranami sporu. Nevykoná najmä dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré už boli preukázané iným spôsobom alebo sú založené na zhodnom tvrdení strán. Tento odvolací dôvod súvisí s vyhodnotením potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu, ako aj prípustnosti jeho vykonania. Neúplné zistenie skutkového stavu je odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť, avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy stranami navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom.

17. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplynuli z prednesov strán. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

18. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva

na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

19. Po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu prvej inštancie v rozsahu odvolacích námietok (§ 379 ods. 1, § 380 ods. 1, 2 CSP) odvolací súd dospel k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci nie sú preukázané a rozhodnutie súdu prvej inštancie je zákonné a vecne správne. Odvolací súd nezistil, že by skutkové zistenia súdu prvej inštancie boli nesprávne, nezodpovedajúce tvrdeniam strán a vykonaným dôkazom, príp. založené na chybnom hodnotení vykonaných dôkazov alebo, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli alebo nevyšli za konania najavo, opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo na zistený skutkový stav aplikoval nesprávny právny predpis alebo správne použitý právny predpis (právnou normu) nesprávne vyložil, príp. ho na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav veci, vzal do úvahy iba skutočnosti preukázané vykonanými dôkazmi, ktoré vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 191 a nasl. CSP, v súlade so zákonom a správnym spôsobom vo vzťahu k uplatnenému nároku, prihliadajúc na rozhodujúce skutkové tvrdenia a relevantné argumenty sporových strán, a dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Uplatnený nárok tiež správne právne kvalifikoval a právne predpisy a relevantné zák. ustanovenia aj správne interpretoval a zo zisteného skutkového stavu vyvodil zodpovedajúce právne závery o právach a povinnostiach sporových strán.

20. Odvolací súd nezistil pochybenia ani v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces, príp. odnímajúce stranám sporu možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie. Preto sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku vo vzťahu k skutkovým zisteniam a riešeným právnym otázkam (záverom) v prejednávanej veci, ktoré mali pre rozhodnutie podstatný význam a zároveň v súlade s cit. ust. § 387 ods. 2 CSP konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku i jeho dôvodov, na ktoré v podrobnostiach odkazuje.

21. Žalobca ako odvolateľ neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by preňho ako žalobcu privodili iné rozhodnutie. Námietky uvedené v odvolaní nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku z hľadiska zistených skutočností (skutkového stavu) a právneho posúdenia veci.

22. V posudzovanej veci bolo predmetom konania vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré podľa názoru žalobcu vzniklo tým, že faktúru č. 2010003227 za vodné na odbernom mieste č. XXXXXXXXXXXX - B., C. G. XX, XX, XX v množstve 22.359 m³ na základe odpočtu fakturačného meradla č. XXXXXXXXXXXX dňa 20.3.2015 zaplatil žalovanej, a to napriek tomu, že namerané množstvo vody neodobral.

23. Predmet konania, t.j. vydanie bezdôvodného obohatenia, bol jednoznačne ustálený súdom právoplatným uznesením sp. zn. 19C/15/2017-320 z 31.5.2019, ktorým súd nepripustil žalobcom navrhovanú zmenu žaloby – doplnenie skutkového stavu o tvrdenie prípadnej zodpovednosti žalovanej za únik vody a nevyhovel návrhu žalobcu na vykonanie dokazovania výsluchom navrhovaných svedkov a uloženie povinnosti žalovanej vyžiadať z archívu, kto komu účtoval dodávky a odber vody najmä v roku 1973 do OST 701, kto spravoval meradlo a komu patrila prípojka – kto bol odberateľom. Súd takto rozhodol po tom, čo mu bol zo strany pôvodných žalobcov predložený dňa 29.4.2019 znalecký posudok č. 23 Technickej univerzity v Košiciach, na podklade ktorého sa žalobca domnieva, že ním uplatnený nárok možno podradiť (aj) pod nárok z titulu náhrady škody.

24. Za takejto procesnej situácie má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie správne neprihliadol na žalobcom zmenené skutkové tvrdenia a nezameral svoje dokazovanie na preukázanie predpokladov pre vznik náhrady škody, ktorý nárok si žalobca mohol uplatniť samostatnou žalobou, ak mal za to, že takýto nárok vie preukázať a uniesť dôkazné bremeno, ale zaoberal sa výlučne ustáleným predmetom konania, a to vydaním bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť na strane žalovanej. V tomto smere treba konštatovať, že žalobca skutočne nepreukázal – nevyplýva to z vykonaného dokazovania,

že žalovaná sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila, keď prijala od neho platbu za množstvo vody, ktoré nesporne (ani žalobca to nenamietal) prešlo fakturačným meradlom.

25. V sporovom konaní, ako je aj toto konanie, sa uplatňuje prejednácia zásada, podľa ktorej je zásadne vecou strán sporu tvrdiť rozhodujúce skutočnosti (povinnosť tvrdenia) a označiť (navrhovať) dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (dôkazná povinnosť, dôkazné bremeno). Zákon ukladá strane povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti. Okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán. Táto právna norma zásadne určuje rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodujúce preukázané, a súčasne určuje aj nositeľa dôkazného bremena. V závislosti na hypotéze právnej normy má každá zo strán sporového konania samostatnú (vlastnú) povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, a teda aj z toho vyplývajúce odlišné a samostatné bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno. Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu sporu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

26. Dôkazné bremeno je inštitútom procesného práva a má tiež jedine procesný účel. Jeho zmyslom je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie v spore (či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, ktorý nespĺnil povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení stanovenú v § 157 a § 132 ods. 1 CSP), resp. dostal sa do situácie dôkaznej núdze, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec). Zákon vymedzuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, ktorý je určovaný výsledkami vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nebolo preukázané (v tom zmysle, že ho súd nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je nepriaznivé rozhodnutie v neprospech tej strany, v záujme ktorej bolo podľa hmotného práva preukázať tvrdenú skutočnosť. Dôkazné bremeno je teda typicky inštitútom, ktorý súdu umožňuje rozhodnúť v tzv. dôkaznej núdzi.

27. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Súd prvej inštancie vyhodnotiac výsledky dokazovania, t.j. ktorá strana ako uniesla svoje dôkazné bremeno, dospel k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, že žalovaná sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila zaplatením faktúry za vodné.

28. K námietke žalobcu v odvolaní o nevykonaní ním navrhnutého dokazovania odvolací súd uvádza, že s touto námietkou sa vysporiadal už súd prvej inštancie, keď v podstatnom uviedol, že vzhľadom na predmet konania, ktorým je vydanie bezdôvodného obohatenia, je navrhované dokazovanie nadbytočné, nehospodárne a nevedie k objasneniu predmetu konania.

29.

30.

31.

32.

33.

34.

35.

36.

37.

38.

39.

40.

29. Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

30. Hodnotením dôkazov nazývame činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa zásada voľného hodnotenia dôkazov. Iba výnimočne zákon ukladá súdu určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 205, § 193 CSP). Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej

inštancie pre svoje skutkové zistenia vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov a v jeho hodnotení dôkazov a poznatkov nie je logický rozpor.

31. Odvolací súd v tejto súvislosti odkazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 204/2009 zo 14.9.2011, podľa ktorého ....„Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie súdu, ktorého podkladom sú dôkazy nesprávne vyhodnotenú, môže byť prípadne z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto skutočnosť sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď R 42/1993). O tom, ktoré z označených dôkazov vykoná, rozhodne súd, ktorý nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu“(napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. 5. 2009 sp. zn. 3Co5/2009, 3Cdo 80/2009).

32. V prejednávanej veci súd prvej inštancie vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania v neprospech žalobcu. V odvolaní žalobca síce polemizuje s takýmto vyhodnotením dokazovania a namieta najmä, že súd sa nezaoberal a nevyhodnotil skutočnosti, ktoré nesúviseli s predmetom konania, odvolací súd sa však jednoznačne stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, že v konaní žalobca relevantne nepreukázal dôvodnosť žalobného návrhu, ktorým sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia v sume 32.696,56 € s prís., a teda neuniesol svoje dôkazné bremeno v tomto smere.

33. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, na ktoré v podrobnosti odkazuje a rozsudok vo výroku vo veci samej ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

34. Odvolací súd zdôrazňuje, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola právna úprava obsiahnutá v ust. § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/2009 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 170/2005, v intenciách ktorých pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a preto postačuje len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku.

35. Záverom odvolací súd zároveň poukazuje na to, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003).

36. V odvolacom konaní bola žalovaná úspešná, preto jej odvolací súd priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania (§ 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP).

37. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).